

Arrest

nr. 201 352 van 20 maart 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. RECTOR
J. P. Minckelersstraat 164
3000 LEUVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 juli 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 juni 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. RECTOR, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart het Afghaanse staatsburgerschap te bezitten en van Pashtun origine te zijn. U bent geboren in Kampona, behorende tot het eerste district van de stad Jalalabad (provincie Nangarhar) in Afghanistan – u woonde daar heel uw leven.

Na de achtste klas stopt u met school en begint u te helpen in de voedings- en gaswinkel van uw vader. In uw buurt is er een veld waar u samen met anderen soms cricket speelt. Op een dag daagt er ene A. (...), afkomstig uit Chaplahar, op. Hij speelt soms mee met jullie, maar hij heeft het opvallend vaak over de taliban. Hij wil u en andere jongeren aansporen om zich bij de taliban aan te sluiten. U bent het niet met hem eens, want de taliban doden ook Afghanen. U zegt hem dat hij daar niet meer over mag spreken of dat u anders de politie zou inlichten. Daarop verdwijnt A. (...) voor een paar dagen. Als hij er terug is, begint hij evenwel weer over de taliban. U gaat naar de politie om te vertellen over A. (...), die

wordt gearresteerd. Als u een paar dagen later van een trouwfeest thuiskomt, merkt u dat uw vader thuis geslagen is door taliban en ze een dreigbrief voor u hadden achtergelaten waarin ze u beschuldigen een verrader te zijn. Op aanraden van uw vader gaat u naar Kabul, bij een vriend van uw vader. Daar komen onbekende mensen bij uw vaders vriend langs die naar u vragen. De vriend van uw vader ontkent dat u daar bent, maar zegt u wel dat u daar niet meer kan blijven. Na telefonisch overleg met uw vader wordt beslist dat u maar beter het land kan verlaten. Uw vader regelt een smokkelaar en daags nadien vat u uw reisweg aan. Onderweg verneemt u dat er bij u thuis een tweede dreigbrief is toegekomen – daarop gaat uw vader met de rest van uw gezin ook naar Kabul, maar na een tiental dagen keren ze wel terug naar Jalalabad.

U verlaat Afghanistan in mizan 1394 (september of oktober 2015) en dient uiteindelijk een asielaanvraag in in België op 6 januari 2016. Na uw aankomst in België, krijgt u te horen dat de taliban nog steeds bij u thuis langskomen op zoek naar u.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: uw originele taskara, twee originele dreigbrieven van de taliban, een originele klacht bij de politie en een originele enveloppe.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uit uw land van herkomst Afghanistan vertrokken bent op de vlucht voor de taliban nadat u één van hun kompanen had verraden bij de politie en zij u bedreigd hadden. Het Commissariaat-generaal is echter van mening dat u het vluchtelingen- of het subsidiaire beschermingsstatuut niet kan worden toegekend omwille van de volgende redenen.

Ten eerste kan geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen omtrent A. (...) die u zou benaderd hebben en de bedreigingen vanwege de taliban nadat u A. (...) zou hebben aangegeven bij de politie.

Zo blijkt u betrekkelijk weinig te weten over A. (...), de persoon die u tijdens het cricketten zou benaderd hebben om te ronselen voor de gewapende strijd met de taliban. Enerzijds zou u wel weten dat hij uit Chaparhar komt en naar een madrassa aan Talashi chawk gaat, maar gevraagd naar zijn volledige naam, kan u die niet geven (CGVS p. 11, 13). Treffender is dat u helemaal niets weet over A. (...)’s arrestatie, wat nochtans het rechtstreekse gevolg zou zijn van uw klacht over hem bij de politie. U verklaart dat de politie ‘hem misschien is gaan volgen naar aanleiding van uw klacht’, maar hoe lang na uw klacht of wanneer dit zou gebeurd zijn, weet u niet te zeggen – op dit vlak komt u niet verder dan ‘misschien de volgende dag’, maar u zegt er meteen bij dat u het eigenlijk niet weet. U blijkt ook niets te weten over de omstandigheden waarin of de manier waarop A. (...) zou gearresteerd zijn, evenmin weet u of hij ondertussen veroordeeld zou zijn, en of hij nu nog steeds vast zit of niet. Meer nog, u geeft aan niet geprobeerd te hebben om meer te weten te komen over A. (...)’s arrestatie en detentie. Ter verklaring van deze passiviteit zegt u dat u geen tijd had om dat te onderzoeken. Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat u na A. (...)’s arrestatie nog een tijdje in uw land bleef en met uw vader overleg pleegde over uw situatie. Toen u in Kabul was, had u met uw vader trouwens nog contact over uw problemen, maar als u gevraagd wordt of uw vader meer informatie heeft kunnen verkrijgen over A. (...) – uw vader zou meermaals, en zelfs na uw vertrek uit het land nog, naar de politie zijn geweest in verband met uw problemen – verklaart u van niet (CGVS p. 14). Welnu, van iemand die gedurende weken door een persoon zou zijn benaderd om zich bij de taliban te voegen, kan toch verwacht worden dat hij meer kan vertellen over deze persoon in kwestie (bijvoorbeeld over zijn identiteit en zijn arrestatie), zeker als deze persoon door zijn toedoen zou zijn aangehouden door de politie en dit dé start van zijn problemen zou betekend hebben; of dat u op zijn minst enige pogingen onderneemt of interesse vertoont om te weten te komen wat er van deze persoon geworden is. Dit is hier niet het geval, wat meteen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig in het gedrang brengt.

Bovendien dient er te worden opgemerkt dat de rekruterings technieken van de taliban zoals door u voorgesteld zeer onwaarschijnlijk overkomen. U verklaarde dat A. (...), een taliban-vertrouweling, u en anderen benaderde op het cricketveld met de vraag om zich bij de taliban aan te sluiten (CGVS p. 7, 11). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd, blijkt dat hoewel de taliban geen formele rekruteringsprocedures heeft, er toch kan worden gesteld dat de lokale cel de basis vormt van de rekrutering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyauteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, madrassa studentenkringen en gemeenschappelijke belangen. De drijfveren voor de rekrutering zijn hoofdzakelijk eergevoel en glamour, wraakgevoel, financiële noden en religieuze overtuiging. Hoewel er uitzonderingen zijn, kan toch als algemene regel worden gesteld dat taliban rekrutering door de lokale commandanten binnen hun eigen stam gebeurt. Gedwongen rekrutering door de taliban wordt door verschillende bronnen dan ook als uiterst exceptioneel voorgesteld. Sommigen stellen zelfs dat gedwongen rekrutering volledig afwezig is. De argumenten die hiervoor aangehaald worden zijn het overschot aan vrijwillige strijders en het feit dat gedwongen rekrutering de bevolking van de taliban doet vervreemden. Aangezien de beschrijving die u in het kader van uw asielverzoek geeft over de wijze waarop de taliban zou hebben geprobeerd u in te lijven (i.c. gedwongen worden zich aan te sluiten via

een tussenpersoon), geen enkel kenmerk vertoont van de rekruteringsmethode van de taliban die blijkt uit de informatie, kan er ernstig worden getwijfeld aan uw beweringen daaromtrent. Als u gewezen wordt op deze weinig waarschijnlijke praktijk, blijkt u ook geen overtuigende elementen te kunnen aanbrengen waarom het in uw geval zo gebeurd zou zijn; u haalt integendeel aan dat de taliban op die manier verschillende mensen benaderen. Echter, als u gevraagd wordt of u enige weet heeft van mensen die A. (...) dan wel zou hebben kunnen overtuigen op deze manier, blijkt u dit niet te weten (CGVS p. 13, 15).

De bovenstaande vaststellingen plaatsen alvast een ernstige kanttekening bij het door u opgeworpen asielrelaas. Ook over de vervolgingsfeiten zelf die u aanhaalde, kan gewezen op een aantal incoherenties die de geloofwaardigheid ervan aantasten.

Zo verklaart u enerzijds dat uw vader, net als u, op het trouwfeest aanwezig was en hij op de terugweg daarvan geslagen werd (CGVS p. 6, 11), terwijl u op een ander moment expliciet ontkent dat uw vader op het trouwfeest aanwezig was en u zegt dat hij thuis – terwijl de rest van de familie op het feest was – zou zijn aangevallen door de taliban (CGVS p. 14-15). Hiermee geconfronteerd, zegt u enkel nogmaals dat uw vader niet aanwezig was op het feest (CGVS p. 15). Echter, het louter vasthouden aan één van twee tegenstrijdige versie van de feiten, kan nooit een verklaring bieden voor de opgemerkte anomalie.

Waar u zich ook over tegensprekt is het volgende. U verklaart dat u op een bepaald moment naar de politie ging om over A. (...) te gaan klagen. Op de vraag wanneer dat was, geeft u aan dat dat een week voor uw vertrek was; meer bepaald zou u een week na het ontvangen van de eerste dreigbrief en de slagen van uw vader naar de politie zijn geweest. Als u er dan op gewezen wordt dat uit uw eerdere verklaringen bleek dat u dan al in Kabul was, zegt u het anders; dat u voor de slagen die uw vader kreeg naar de politie was geweest (CGVS p. 13-14). Niet alleen spreekt u zichzelf op die manier tegen, ook blijkt dit niet te stroken met de documenten die u neerlegt (zie verder); daarin staat namelijk dat uw vader tweemaal naar de politie zou zijn gegaan naar aanleiding van de brieven van de taliban, en niet uzelf.

Verder verklaart u dat de taliban na uw vertrek uit het land nog bij u thuis in Kampona langskwam om u te zoeken, maar als u gevraagd wordt om daar meer over te vertellen, moet u toegeven dat u dat eigenlijk niet weet en dat u enkel maar vermoedt dat ze nog langskomen (u heeft nog contact met het thuisfront maar volgens u willen ze u niets vertellen om u te beschermen) – toch bent u ervan overtuigd dat ze nog steeds naar u komen vragen. Als u dan gevraagd wordt waarop u zich dan baseert om dat te denken, wijst u enkel vaagweg op het feit dat de taliban 'intelligence' hebben, maar u voegt er opnieuw aan toe dat ze misschien naar uw huis komen of misschien niet (CGVS p. 12). Bijgevolg blijken uw verklaringen over de bezoeken van de taliban aan uw huis na uw vertrek, enkel op vermoedens gebaseerd zonder dat u daar enig concreet element voor aanhaalt.

Ten slotte is het zeer opmerkelijk dat uw familie, nadat zij – na uw vertrek uit het land – zelf ook naar Kabul waren gegaan omdat uw vader schrik had gekregen wegens de dreigbrieven, maar korte tijd later gewoon terugkeerden naar huis in Jalalabad en daar tot vandaag nog wonen. Als u gevraagd wordt of het voor hen dan niet gevaarlijk of riskant was in Jalalabad, verklaart u van niet en dat niet zij, maar u problemen had (CGVS p. 5, 11-12). Deze verklaringen overtuigen amper waarom uw familie zich vrijwillig opnieuw in het vizier van jullie vervolgers zou plaatsen door naar huis terug te keren. U had immers zelf verklaard dat uw vader ook bang was geworden wegens de tweede brief en dat hij eerder zelf al in de klappen gedeeld had.

Gelet op bovenstaande elementen kan geoordeeld worden dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw asielrelaas. De documenten die u hieromtrent neerlegt (de dreigbrieven en het politie-attest, documenten 2-4), zijn niet van dien aard dat ze hier een ander licht op zouden kunnen werpen. Om te beginnen dient opgemerkt te worden dat documenten enkel een afdoende ondersteuning vormen van het aangehaalde asielrelaas als die gepaard gaan met geloofwaardige en coherente verklaringen. Zoals hierboven omstandig aangetoond, is dit in casu niet het geval. Hieraan dient eveneens te worden toegevoegd dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat Afghaanse documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graad van corruptie in Afghanistan. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek van Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben bijgevolg slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas van een Afghaanse asielzoeker. Dit wordt nog versterkt door een aantal vormelijke en inhoudelijke opmerkingen van de door u neergelegde documenten. Zo vertonen de hoofdingen van de dreigbrieven sterke sporen van fotokopies. Het valt ook op dat de datum op de tweede dreigbrief gemanipuleerd is: er staat aangegeven dat het om de twaalfde maand zou gaan, maar zowel de westerse cijfers als de Arabische worden boven elkaar gebruikt; met andere woorden, het cijfer van de maand is aangepast. Dat de taliban, notoire haters van het Westen, zomaar westerse cijfers zouden gebruiken om hun brief te dateren volgens de islamitische kalender, is weinig aannemelijk, of dat ze dergelijke 'vergissing' nog zouden hebben willen rechtzetten door het cijfer '2' aan te passen.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan de feiten waarop u zich beroept om ten aanzien van uw land van herkomst Afghanistan een vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen. De documenten die u neerlegt veranderen hier niets aan. Uw taskara bevat enkel informatie over uw identiteit, maar niet over de door u opgeworpen vervolgingsfeiten. De dreigbrieven en de klacht bij de politie werden reeds eerder besproken (zie boven). De enveloppe toont enkel aan dat u post kreeg uit uw land, meer niet.

Ten tweede, naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 9 juni 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare

informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden. De meeste incidenten vallen nog steeds onder de categorie security enforcements. Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker wijst op de vluchtelingendefinitie in artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen.

Verzoeker geeft vervolgens een algemene uiteenzetting aangaande de bewijslast in en de beoordeling van asielaanvragen.

Verzoeker vestigt de aandacht op zijn intellectuele vermogens. Hij wijst erop dat hij amper 19 jaar was toen hij naar Europa reisde, dat hij nauwelijks geschoold is en dat hij daardoor geen perfect coherente of gedetailleerde verklaringen kan afleggen.

Omtrent het aan hem verweten gebrek aan informatie over A., doet verzoeker gelden:

“In dit kader dient benadrukt dat verzoeker amper gedurende 2 weken cricket speelde met A. (...). Enkele dagen daarvan bleef A. (...) zelfs weg (nadat verzoeker ermee had gedreigd hem aan te geven bij de Politie).

Op het cricketveld zijn vele andere jongens aanwezig.

De nadruk ligt op het spel zelf, niet het leren kennen van de spelers.”

Verzoeker wijst erop dat hij de voornaam, het dorp en de herkomst van A. kende, dat hij niet meer hoefde te weten en dat er geen diepgaande gesprekken met A. werden gevoerd.

Verzoeker betwist verder de motivering inzake de rekruteringsmethoden van de Taliban. Hij voegt informatie bij het verzoekschrift die het tegendeel aantoonst en waaruit blijkt dat het zeker niet het eerste geval betreft waarbij de Taliban mensen tracht om zich aan te sluiten op een cricketveld.

Over de aanwezigheid van zijn vader op het trouwfeest, stelt verzoeker vervolgens:

“Bij lezing van het dossier zal Uw Raad vaststellen dat verzoeker bij meerdere gelegenheden aangaf dat zijn vader die avond thuis bleef, en dus niet met hem meeging naar het trouwfeest.

Het feit dat het verslag van verweerster hier op een enkel passage van afwijkt, doet niets af aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoeker.

Het betreft duidelijk een vergissing. Als zijn vader hem zou hebben vergezeld naar het feest, dan kon hij toch onmogelijk thuis aangevallen zijn geweest door leden van de Taliban?”

Over de aangifte(s) bij de politie, herhaalt verzoeker de aangevoerde feiten. Hij stelt dat hij aangifte ging doen bij de politie nadat A. hem opnieuw aansprak. Zijn vader ging aangifte doen de dag na het trouwfeest, dus zijnde de dag nadat de Taliban zijn vader in elkaar sloeg en een dreigbrief overhandigde. Eén van de klachten bevond zich reeds in het dossier. Een kopie van de tweede klacht voegt verzoeker bij het onderhavige verzoekschrift. Aan de hand van deze stukken en de verklaringen van verzoeker kan er geen twijfel bestaan over de vraag wanneer verzoeker, dan wel diens vader, naar de politie stapte.

Dat zijn familieleden terugkeerden naar Jalalabad, verklaart verzoeker doordat de mensen, ingevolge hun angst om te worden beschouwd als tegenstander van de Taliban, niet bereid waren om hen voor langere tijd onderdak te bieden. Gezien zijn familie niet over een woning en een inkomen beschikte, was zij gedwongen om terug te keren naar Jalalabad.

Verzoeker vraagt op grond van het voorgaande in hoofddorpe om de bestreden beslissing te vernietigen en hem de vluchtelingenstatus toe te kennen.

Omtrent de toepassing van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet), verwijst verzoeker naar de hoger gedane uiteenzetting. Bijkomend legt hij een aantal persartikels neer omtrent incidenten in zijn regio van herkomst. Ondergeschikt past het volgens hem dan ook om minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. Ter staving van zijn betoog, voegt verzoeker een proces-verbaal van aangifte bij de politie (bijlage 2), informatie over de rekruteringsmethoden van de Taliban (bijlage 3) en informatie over de veiligheidssituatie in zijn land en regio van herkomst (bijlage 4) bij het verzoekschrift.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.2. Verzoeker vestigt vooreerst de aandacht op zijn leeftijd, scholingsgraad en intellectuele vermogens en leidt hieruit af dat van hem geen coherente of gedetailleerde verklaringen mogen worden verwacht. Dient echter te worden vastgesteld dat verzoeker tot het tweede middelbaar naar school ging

(administratief dossier, verklaring DVZ, nr.11) en reeds negentien jaar was wanneer hij problemen zou hebben gekend en zijn land en regio van herkomst verliet. Nog los daarvan, is het overigens geenszins onredelijk om ook van een jeugdig en laaggeschoold persoon te verwachten dat deze bij machte is om zijn asielrelaas op een gedegen wijze uiteen te zetten en in dit kader voldoende duidelijke, gedetailleerde en coherente verklaringen af te leggen over de bepalende elementen in dit relaas.

Verzoeker stelt in Jalalabad te zijn benaderd door en problemen te hebben gekend met een zekere A., die zowel verzoeker als de overige jongeren waarmee hij cricket speelde wilde inlijven bij de Taliban.

De geloofwaardigheid van deze problemen wordt echter op ernstige wijze ondermijnd door verzoekers bijzonder verregaande onwetendheid over A.. In dit kader wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Ten eerste kan geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen omtrent A. (...) die u zou benaderd hebben en de bedreigingen vanwege de taliban nadat u A. (...) zou hebben aangegeven bij de politie. Zo blijkt u betrekkelijk weinig te weten over A. (...), de persoon die u tijdens het cricketten zou benaderd hebben om te ronselen voor de gewapende strijd met de taliban. Enerzijds zou u wel weten dat hij uit Chaparhar komt en naar een madrassa aan Talashi chawk gaat, maar gevraagd naar zijn volledige naam, kan u die niet geven (CGVS p. 11, 13). Treffender is dat u helemaal niets weet over A. (...)’s arrestatie, wat nochtans het rechtstreekse gevolg zou zijn van uw klacht over hem bij de politie. U verklaart dat de politie ‘hem misschien is gaan volgen naar aanleiding van uw klacht’, maar hoe lang na uw klacht of wanneer dit zou gebeurd zijn, weet u niet te zeggen – op dit vlak komt u niet verder dan ‘misschien de volgende dag’, maar u zegt er meteen bij dat u het eigenlijk niet weet. U blijkt ook niets te weten over de omstandigheden waarin of de manier waarop A. (...) zou gearresteerd zijn, evenmin weet u of hij ondertussen veroordeeld zou zijn, en of hij nu nog steeds vast zit of niet. Meer nog, u geeft aan niet geprobeerd te hebben om meer te weten te komen over A. (...)’s arrestatie en detentie. Ter verklaring van deze passiviteit zegt u dat u geen tijd had om dat te onderzoeken. Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat u na A. (...)’s arrestatie nog een tijdje in uw land bleef en met uw vader overleg pleegde over uw situatie. Toen u in Kabul was, had u met uw vader trouwens nog contact over uw problemen, maar als u gevraagd wordt of uw vader meer informatie heeft kunnen verkrijgen over A. (...) – uw vader zou meermaals, en zelfs na uw vertrek uit het land nog, naar de politie zijn geweest in verband met uw problemen – verklaart u van niet (CGVS p. 14). Welnu, van iemand die gedurende weken door een persoon zou zijn benaderd om zich bij de taliban te voegen, kan toch verwacht worden dat hij meer kan vertellen over deze persoon in kwestie (bijvoorbeeld over zijn identiteit en zijn arrestatie), zeker als deze persoon door zijn toedoen zou zijn aangehouden door de politie en dit dé start van zijn problemen zou betekend hebben; of dat u op zijn minst enige pogingen onderneemt of interesse vertoont om te weten te komen wat er van deze persoon geworden is. Dit is hier niet het geval, wat meteen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig in het gedrang brengt.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Waar hij nog enigszins zou kunnen worden gevolgd waar hij doet gelden dat hij A. op het ogenblik dat deze persoon hem benaderde en dat zij samen cricket speelden nog niet goed kende of moest kennen, doet dit immers geenszins afbreuk aan het gegeven dat van verzoeker mocht worden verwacht dat hij zich naderhand toch enigszins zou hebben geïnformeerd over deze persoon, diens arrestatie en diens verdere lot nadat hij tegen deze persoon klacht indiende, deze persoon naar aanleiding van deze klacht werd gearresteerd en verzoeker ingevolge hiervan problemen kende en zelfs het land diende te verlaten. Redelijkerwijze kan van een kandidaat-vluchteling namelijk worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. Dat verzoeker naliet zich te informeren over de cruciale figuur in zijn relaas en de nasleep van zijn problemen getuigt van een gebrek aan interesse voor zijn voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn ingeroepen vrees voor vervolging.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing terecht vastgesteld dat de verklaringen die verzoeker aflegde over het moment waarop hij naar de politie zou zijn gegaan om klacht in te dienen zowel onderling in strijd zijn als in strijd zijn met de neergelegde documenten. De motieven dienaangaande luiden als volgt:

“Waar u zich ook over tegensprekt is het volgende. U verklaart dat u op een bepaald moment naar de politie ging om over A. (...) te gaan klagen. Op de vraag wanneer dat was, geeft u aan dat dat een week voor uw vertrek was; meer bepaald zou u een week na het ontvangen van de eerste dreigbrief en de slagen van uw vader naar de politie zijn geweest. Als u er dan op gewezen wordt dat uit uw eerdere verklaringen bleek dat u dan al in Kabul was, zegt u het anders; dat u voor de slagen die uw vader kreeg naar de politie was geweest (CGVS p. 13-14). Niet alleen spreekt u zichzelf op die manier tegen, ook

blijkt dit niet te stroken met de documenten die u neerlegt (zie verder); daarin staat namelijk dat uw vader tweemaal naar de politie zou zijn gegaan naar aanleiding van de brieven van de taliban, en niet uzelf."

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Door louter opnieuw een versie van de feiten te verstrekken, doet verzoeker geenszins afbreuk aan en biedt hij geheel geen verklaring voor de voormelde, duidelijke tegenstrijdigheid in zijn gezegden, noch aan de strijdigheid van deze gezegden met de inhoud van de neergelegde documenten.

Uit de stukken van het dossier blijkt bovendien dat de voormelde tegenstrijdigheid niet de enige in verzoekers gezegden is en dat verzoeker geheel niet bij machte bleek om de door hem aangevoerde problemen op een correcte, consistente en coherente wijze te situeren in de tijd. Uit de 'HIT EURODAC' in het administratief dossier blijkt dat verzoekers vingerafdrukken op 15 december 2015 werden genomen in Griekenland. Uit verzoekers verklaringen bij de DVZ blijkt dat hij er voordien meer dan een maand over deed om in Griekenland te geraken. Meer bepaald deed hij 8 dagen over zijn reis naar Iran, kostte het hem vervolgens 25 dagen om in Turkije te geraken en verbleef hij 5 nachten in Turkije (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.31). Uit dit alles blijkt dat verzoeker zijn land van herkomst (ten laatste) begin november 2015 heeft verlaten. In de vragenlijst verklaarde verzoeker op 10 februari 2016 echter dat het incident waarbij zijn vader geslagen werd en er een dreigbrief werd achtergelaten plaatsvond ongeveer twee maanden geleden vanaf de dag van het invullen van de vragenlijst (administratief dossier, vragenlijst, nr.3.5.). Dit betekent dat dit incident zou hebben plaatsgevonden omstreeks 10 december 2015, op het moment waarop verzoeker zijn land van herkomst reeds geruime tijd verlaten had.

Ook bij het CGVS bleek verzoeker niet in staat om de kernaspecten van zijn relaas op een correcte, consistente en coherente wijze te situeren in de tijd. In de loop van het gehoor bij het CGVS verklaarde verzoeker dat het incident met A. plaatsvond ongeveer twee maanden voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.12). Dit kan geheel niet worden gerijmd met verzoekers gezegden elders tijdens het gehoor waaruit blijkt dat zowel het incident met A., zijn problemen als zijn vertrek uit zijn land van herkomst zich allemaal zouden hebben voorgedaan in een tijdspanne van twee tot drie weken en dat zijn problemen aldus aanvingen minder dan een maand voor zijn vertrek (*ibid.*, p.11, 13-14).

Verzoeker laat de bestreden beslissing bovendien volledig ongemoeid waar gemotiveerd wordt:

"Verder verklaart u dat de taliban na uw vertrek uit het land nog bij u thuis in Kampona langskwam om u te zoeken, maar als u gevraagd wordt om daar meer over te vertellen, moet u toegeven dat u dat eigenlijk niet weet en dat u enkel maar vermoedt dat ze nog langskomen (u heeft nog contact met het thuisfront maar volgens u willen ze u niets vertellen om u te beschermen) – toch bent u ervan overtuigd dat ze nog steeds naar u komen vragen. Als u dan gevraagd wordt waarop u zich dan baseert om dat te denken, wijst u enkel vaagweg op het feit dat de taliban 'intelligence' hebben, maar u voegt er opnieuw aan toe dat ze misschien naar uw huis komen of misschien niet (CGVS p. 12). Bijgevolg blijken uw verklaringen over de bezoeken van de taliban aan uw huis na uw vertrek, enkel op vermoedens gebaseerd zonder dat u daar enig concreet element voor aanhaalt."

De voormelde motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze niet concreet aanvecht, onverminderd gehandhaafd. Dat verzoeker enerzijds beweerde dat de Taliban hem thuis nog kwamen zoeken doch anderzijds, wanneer hierover werd doorgevraagd, niet over concrete indicaties bleek te beschikken en niet zeker bleek te weten of de Taliban hem al dan niet kwamen zoeken, vormt een verdere negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

Tot slot wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

"Ten slotte is het zeer opmerkelijk dat uw familie, nadat zij – na uw vertrek uit het land – zelf ook naar Kabul waren gegaan omdat uw vader schrik had gekregen wegens de dreigbrieven, maar korte tijd later gewoon terugkeerden naar huis in Jalalabad en daar tot vandaag nog wonen. Als u gevraagd wordt of het voor hen dan niet gevaarlijk of riskant was in Jalalabad, verklaart u van niet en dat niet zij, maar u problemen had (CGVS p. 5, 11-12). Deze verklaringen overtuigen amper waarom uw familie zich vrijwillig opnieuw in het vizier van jullie vervolgers zou plaatsen door naar huis terug te keren. U had immers zelf verklaard dat uw vader ook bang was geworden wegens de tweede brief en dat hij eerder zelf al in de klappen gedeeld had."

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Indien verzoeker werkelijk werd gevisieerd door de Taliban, is het geheel niet aannemelijk dat zijn familie, al dan niet uit financiële overwegingen, zou terugkeren naar de eigen woning op het adres waar de aangevoerde problemen en

vrees zich zouden situeren. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat dergelijke financiële overwegingen niet opwegen tegen een vrees voor vervolging vanwege de Taliban en dat verzoekers familieleden, waaronder zijn vader die in de eigen woning reeds werd geslagen en bedreigd door de Taliban, zich elders zouden hebben gevestigd, eventueel door hun woning in Jalalabad via derden te verkopen, in plaats van terug te keren naar de eigen woning en zich aldaar bloot te stellen aan verdere vervolging vanwege de Taliban.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangevoerde asielmotieven en vrees voor vervolging.

De door verzoeker aangevoerde kritiek op de overige, overtollige motieven inzake de rekruteringsmethoden van de Taliban en de in dit kader bijgebrachte informatie (in bijlage 3 bij het verzoekschrift) kunnen, net als de kritiek op de motivering omtrent het al dan niet aanwezig zijn op het trouwfeest van verzoekers vader, derhalve op zich niet volstaan om de teloorgegangene geloofwaardigheid van deze asielmotieven en deze vrees te herstellen.

De door verzoeker neergelegde documenten zijn evenmin van die aard dat zij de teloorgegangene geloofwaardigheid van de aangevoerde asielmotieven en vrees voor vervolging kunnen herstellen.

De in de map 'documenten' in het administratief dossier opgenomen stukken, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Ten aanzien van de stukken die verzoeker als bijlage 2 bij het verzoekschrift voegt om zijn relaas alsnog aannemelijk te maken, dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker deze documenten slechts bijbrengt in de vorm van gemakkelijk manipuleerbare kopieën. Verder verstrekt verzoeker geen uitleg voor het gegeven dat hij deze stukken, die blijkens de uitleg in het verzoekschrift betrekking hebben op een klacht die werd ingediend en bijgevolg dateren van voor zijn komst naar België, niet eerder neerlegde. Hij had hiertoe nochtans duidelijk de mogelijkheid nu hij ook zijn eerder neergelegde documenten blijkens de briefomslag in de map 'documenten' in het administratief dossier liet opsturen vanuit Afghanistan. Daarenboven blijkt uit de informatie in de map 'landeninformatie' in het administratief dossier dat corruptie in Afghanistan wijdverbreid is, dat aldaar op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten zoals de neergelegde stukken en dat zulke documenten aldaar eenvoudigweg illegaal en tegen betaling kunnen worden verkregen. Deze vaststellingen maken, tezamen genomen met de vaststelling dat deze documenten niet worden neergelegd in het kader en ter staving van geloofwaardige gezegden, dat niet de minste bewijswaarde kan worden gehecht aan voormelde documenten.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.3. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Ingevolge deze vaststellingen toont verzoeker niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Omtrent de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt op basis van de informatie in de map 'landeninformatie' in het administratief dossier in de bestreden beslissing verder met recht gemotiveerd als volgt:

"Ten tweede, naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de

algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 9 juni 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met bembommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire,

humanitaire, supranationale aanwezigheid geïmplementeerd worden. De meeste incidenten vallen nog steeds onder de categorie security enforcements. Deze omvatten vooral arrestaties, het oprullen van wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan de voormelde motieven. Dat zich in zijn land en regio van herkomst gewelddaden, incidenten en aanslagen voordoen, zoals hij tracht aan te tonen middels de informatie in bijlage 4 bij het verzoekschrift, wordt in de voormelde motivering immers niet betwist en wordt in deze motivering uitdrukkelijk en terdege in rekening gebracht. Dit kan echter niet volstaan om aan te tonen dat de situatie in verzoekers regio van herkomst zou beantwoorden aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Omwille van de voormelde redenen, kan dit laatste niet worden aangenomen.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.4. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT